

corul (Ρουμανικά,

Astăzi, iubiții mei, este

sărbătorit corifeul sfinților predicatori din toate veacurile. Este sărbătorit Sfântul Ioan Gură de Aur.

Multe sunt laturile din care poate fi cercetată viața și propovăduirea acestuia. Una din aceste laturi o voi expune iubirii voastre. Și aceasta este: Ioan Gură de Aur – reformatorul.

Sfântul Ioan Gură de Aur își dorea o societate ideală. O societate în care să predomină cu desăvârșire voința Părintelui ceresc, o societate – împărăție a lui Hristos. Nu a spus cum auzi azi: o, frate, cu mine se va schimba lumea? El credea că până și un singur om, când are în el foc, poate să contribuie la îndreptarea societății. Și se lupta inflexibil.

Arma lui era cuvântul lui Dumnezeu, sabia Duhului. Stabilise diagnosticul și a început terapia. Nu de la frunze și de la ramuri. A descoperit rădăcinile și s-a aplecat asupra lor. Și care sunt rădăcinile societății?

Prima este FAMILIA. De acolo a început Gură-de-Aur. Credea că Nunta este o taină, că ceea ce unește pe bărbat și femeie nu sunt cuvintele goale, frumusețea trupească, banul, ci virtutea.

Cei mai mulți tineri caută să-și găsească mirese bogate. Zice: Nu „cu obiceiuri bune”, ci „cu venituri bune”. El era împotriva zestre, împotriva vânzătorilor de zestre, împotriva acelor obiceiuri care transformă Taina Nunții într-un act comercial. Era chiar și împotriva logodnei îndelungate. Te-ai hotărât, zice, să o căsătorești pe fata ta? Grabnică Nuntă! Logodnele care țin luni și ani nu sunt bune. Desele schimbări sunt ale diavolului.

Și-a îndreptat atenția și spre educarea copiilor. Nu te voi numi mamă, zice, pentru că naști. Nasc și animalele. Te voi numi mamă, dacă pe cel care l-ai născut, îl faci înger, dacă pe copilul tău îl înveți să facă semnul crucii și primul cuvânt pe care îl va spune este Dumnezeu.

Și altceva. În casă pot să lipsească multe. Ceea ce nu trebuie să lipsească din nicio casă, zice, este Evanghelia. Nu doar îmbrăcată în aur și cu icoane; ci în fiecare seară să deschideți și să citiți o pagină și să încercați să le puneți în practică. Unde se citește și se trăiește Evanghelia, acolo diavolul nu poate să reziste.

Însă nu ajunge să încerce doar mama și tata. Trebuie să ajute și SOCIETATEA. Dar societatea este stricată. Și cea mai sensibilă parte a societății sunt copiii. La două

lucruri luați aminte la copii: urechiușele și ochișorii lor. În timpul Sfântului Ioan Gură de Aur existau teatre. Acolo, femeiuști păcătoase dansau imoral. Predicile le făcea împotriva teatrelor și a dansurilor! Va rămâne istoric acel cuvânt care zice: „Unde este dansul, acolo este diavolul”.

O altă plagă a societății era lăcomia și iubirea de arginți. Aceasta, precum zice Pavel, este „rădăcina tuturor relelor” (I Timotei 6, 10). Cât s-a luptat Gură-de-Aur! Bogații aveau de aur până și vasele de noapte. Când a aflat asta, a vorbit aspru. A prevestit că va fi cutremur în Antiohia. Și, într-adevăr, a fost. În încercarea lui de a dezrădăcina iubirea de argint, spune undeva: Știți când o să înceteze răul în lume? Când toți vom înceta să spunem blestematul cuvânt: „Acesta este al meu, acesta este al tău”. Toate de obște!

S-a întors spre STAT. A intrat în conflict. De aici începe drama lui. Gândea că suveranul trebuie să fie păzitorul Dreptului și al Credinței Ortodoxe. Cu aceste două greutăți cântărea pe nobili. Cântarul lui era drept și a dovedit lucrul acesta. Spune undeva: Dacă stăpânul nu este păzitor al dreptății, atunci este mai rău decât un tâlhar; pentru că tâlharul face un rău mic, pe când acesta care are autoritate face un mare rău.

În Antiohia a mijlocit pentru cei neputincioși. Pe străzi erau statui care reprezentau pe împărat și pe împărăteasă. Într-o zi poporul s-a răsculat. Nu mai putea să suporte impozitele. Au spart toate statuile împăratului. Atunci, (împăratul) Teodosie a dat ordin să fie asediată cetatea?. Au prins aproape o mie de sărăcuți și i-au aruncat în beciuri. Jale și plâns. Plângeau mame, femei, toți. Era gata să-i execute. A stat însă în față Ioan Gură de Aur cu monahii lui și a spus: Veți călca peste noi, dar nu vă vom lăsa să-i executați pe sărmani; executați-ne pe noi... Și a cerut un dar: să amâne pentru o lună executarea. Într-o lună, a mișcat cerul și pământul și i-a salvat. Atunci s-a urcat în amvon și a ținut 21 de predici, câte una în fiecare seară. Mângâia și însuflețea în groaznica încercare.

Alt caz în care a venit în conflict cu stăpânirea a avut loc în Constantinopol, când a muștrat necredința celor puternici. Împărăteasă era atunci Eudoxia. Într-o duminică, Gură-de-Aur se ducea la biserică. Când s-a apropiat de biserică, a auzit tobe. Dis-de-diminează se adunaseră toți, demnitari, general, consul. Ce făceau? Făceau descoperirea unui bust. Făcuseră o statuie de aur Eudoxiei ca să o flateze. Cum să facă Liturghie Gură-de-Aur?! Era imposibil. S-a suit deci în amvon și a muștrat cu multă asprime.

S-a interesat de toate aceste chestiuni. Dar mult mai mult, Gură-de-Aur s-a interesat de renașterea BISERICII, care atunci era într-o stare jalnică. Relele clerului

din Constantinopol erau două: iubirea de arginți și imoralitatea. Împotriva acestora a dat o mare luptă.

Gură-de-Aur voia ca păstorii să intre în staulul Bisericii pe ușă. Iar ușa este una: „cu alegerea clerului și a poporului”. În acest fel a fost ales Sfântul Nicolae, Marele Atanasie, Sfântul Spiridon și Sfântul Ioan Gură de Aur.

Azi, episcopul îl alege pe diacon, pe preot, pe episcopi, pe egumeni. Poporul nu știe. Noi credem într-un principiu: păstorii sunt din popor, prin popor și pentru popor. Și eu mă voi lupta până la cea din urmă a mea suflare și se va bucura sufletul meu când voi vedea o Biserică vie și liberă.

Iubiții mei! Este lege: acțiunea provoacă reacțiunea. Dacă nu incomodezi pe nimeni, ești bun. Dar Evanghelia spune: „Vai vouă, când vă vor grăi toți oamenii de bine” (Luca 6, 26). Și acțiunea Sfântului Ioan Gură de Aur a provocat reacțiunea sau împotrivirea. Cine s-a împotrivit?

Mai întâi de toți cei care voiau teatre și dansuri. În al doilea rând, bogații, pentru că predicile lui pentru ei erau înfricoșătoare. În al treilea rând, femeile care iubeau luxul. În al patrulea, clericii necinstiți. În al cincilea, femeile de la curtea imperială. În al șaselea, cei puternici ai zilei, împăratul Arcadie, împărăteasa Eudoxia. Însă nu v-am spus nimic. Pe toți aceștia avea să-i biruiască. Dar nu a căzut pentru că s-a războit cu ei. A căzut, deoarece s-a războit cu episcopii! O spune el însuși: „De nimeni nu m-am temut ca de episcopi, în afară de puțini!”

Astfel, l-au prins, l-au dus în cealaltă parte a Asiei, l-au mânat pe jos dincolo de Sangario, a ajuns în Kukus în Armenia. Acolo au dat o altă poruncă – să meargă spre Comana. Era foarte istovit. Era ajunul Înălțării Sfintei Cruci. Nu mai putea să pășească. A căzut ca un măr copt. L-au dus într-o bisericuță a Sfântului Vasilisc. Noaptea, când a adormit, l-a văzut în vedenie pe Sfântul Vasilisc, spunându-i: „Frate Ioane, curaj; mâine vei fi cu noi”. S-a făcut dimineață. Era 14 septembrie. S-a ridicat. Tot ce avea a împărțit săracilor. Și-a făcut semnul crucii. Și apoi, acest sfânt episcop, privighetoarea Bisericii, nemuritorul ierarh a închis ochii acolo. Ultimele lui cuvinte au fost: „Slavă lui Dumnezeu pentru toate”. Și cu aceste cuvinte, sfântul său suflet a zburat la cele cerești, pentru a fi acolo ierarh „cuvios, fără răutate, neprihănit” (Evrei 7, 26), mijlocind pentru noi. Amin.

+ Episcopul Augustin

Traducere din elină: monahul Leontie